

Kära Mentor-elever!

En vecka har gått sedan det intressanta och givande besöket hos Mentors elever i Lund. Jag vill framföra mitt och min frus varma tack för all vänlighet som kom oss till del. Personligen vill jag också uttrycka min glädje och stolthet över att ha fått ta plats i raden av Mentor-pristagare. Prisutdelningen i det hemtrevliga Ekska huset blir ett kärt minne som jag kommer att bevara de år jag har kvar att leva. Ett särskilt tack också för den eminenta lunchen i Thulehem!

Jag har nu under några dagar läst igenom boken om Mentor med stigande beundran för hans fenomenala förmåga att hitta rätt sätt att reparera bristande kunskaper och samtidigt ägna sina elever uppmärksamhet och uppmuntran. Vilken tur att allt detta inte föll i glömska utan samlades på detta sätt! Jag har mina dubier om att jag skulle vara "rätt man" för årets pris, men det finns några drag som jag tror jag hade gemensamt med Mentor; dit hör omsorgen om eleverna och vissheten att latinets grund till allt. Man kan inte undgå att fundera över hur Mentor skulle ha betett sig i dagens TV- och datorepok: skulle han ha inkorporerat dessa ting i sin undervisning? så som han gjorde med radion? eller skulle han som utpräglad individualist ha tagit avstånd från dem? I vilket fall som helst var det logiskt att han slutade sin lärargärning samtidigt som studentexamen försvann. Numera uppnås ju den vita mössan även utan kunskap; den är bara ett tecken på att man tillbringat en avsevärd följd av år på en undervisningsanstalt.

Tempora mutata sunt!

Alltnog: tack för den heder som bevisats mig och för det vänliga mottagande vi fick!

Göteborg den 11 mars 2006

Ebbe Vilborg